

man ikke nøje nok i sin sangvinske Stemning fæster Øjnene paa den store Forskel, der er mellem et frit Udløb og et indsnævret Udløb. Jeg maa maaske her gøre de Ord til mine, som ogsaa lød fuldkomment officielt til os, at baade Besejling og Fiskeri vare relativt uden Betydning i denne Sag i Sammenligning med de Værdier, som indenfor Landbruget stod paa Spil, og som det kom an paa.

Jeg gaar da over til Landbruget. Hvad Landbruget skulde vinde ved Gennemgravningen, skulde det vinde paa Konto af, at der ved den kommer en intimere Vekselvirkning mellem Hav og Fjord, Vandet stiger hurtigere, og Vandet falder hurtigere. Spørger jeg ved det ubeskyttede Udløb om, hvilke Erfaringer vi have høstet indtil dette Øjeblik, maa jeg sige, at Billedet staar fuldkomment uklart for mig. Det er mig bekendt, at Ringkøbing Amts Dagblad foretog en Undersøgelse hos sine Læsere, og Resultatet deraf blev, kan man sige, det rene ingenting, eller negativt, hvordan man vil udtrykke sig. Det blev saaledes, at i det samme Sogn sagde Ejere af Marker, der bogstaveligt talt ligge ved Siden af hinanden: Jeg har aldrig haft saa fortræffelig Rug som i Aar, og: Min Rug staar saa daarligt, som den ikke har staaet i mange Aar. Det er i Virkeligheden ikke til at konstatere, naar man da ikke vil gaa Lod for Lod igennem, hvad dette aabne Udløb har betydet i det hele og store. Kun eet synes at være afgjort, og det har det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) nævnt, nemlig at Rørskæret, som har gaaet fra Velling Fjords Enge helt rundt til op paa Tipperne og Skidenbugt, er ødelagt. Tillige synes det, at der er kommet Sandflugt, hvor der var Opgrøde under Fremvækst, saaledes f. Eks. paa Værn Sande, som ligger i den sydlige Del af Fjorden. Det er, hvad man i dette Øjeblik kan konstatere om Landbruget paa Grundlag af det aabne Udløb. Men faar man nu et beskyttet Udløb, bliver Vekselvirkningen mellem Hav og Fjord sat meget ned. Vandets Stigen og Falden blive anderledes end i dette Øjeblik. Hvad der da vil ske, er vanskeligt at sige. Kun een Ting synes allerede bevist, og det er det, at selv da vil Rørskæret være ødelagt. Jeg har liggende for mig et Brev fra en Mand derovre, der er vant til at høste for 200—300 Kr. Rør, og han meddeler mig, at hans Rørskær er ødelagt. Han bor lidt Nord for Skernaa-Deltaet, og han siger: Det kan ikke nytte at gaa til et indsnævret Udløb.

Vi have allerede prøvet det, nemlig i den Tid, da Løbet ikke var mere end 26 m bredt, da Udvidelsen endnu ikke havde fundet Sted, og allerede da laa alle Grundene i Fjorden fuldstændig tørre, det vil sige, at allerede da blev Rørskæret ødelagt. Jeg vil da ikke benytte Spørgsmaalet om Landbruget for eller imod denne Sag. Medens jeg mener, at Befolkningen vil opleve ubetingede Skuffelser med Hensyn til Udbyttet af Besejling og Fiskeri, maa jeg sige, at det er meget vanskeligt at fastslaa noget afgørende med Hensyn til Landbruget. Sagen kan ikke afgøres ved en Undersøgelse af Interesserne saa lidt som af den stedlige Befolknings Paastande.

Men vi savne alligevel ikke en Instans til at afgøre Sagen. Denne Instans er, hvad jeg pegede paa under Sagens første Behandling, den Katastrofe, som indtraf den 5.—6. November i Fjor. Jeg gør endnu en Gang opmærksom paa, at før man har taget Stilling til, hvad man vil gøre i Anledning af mulige Katastrofer, kan man overhovedet ikke begynde at tale om Interesserne i denne Sag. Og det, tror jeg, er det Udbytte, vi, som vare derovre, fik, at det blev os klart, jeg havde nær sagt indtil Forfærdelse, hvad denne Katastrofe betød. Da vi kom ud af Nørre Nebel, hvor vi havde i lige Linie det meste af $\frac{1}{2}$ Mils Vej til Havet, paa sine Steder maaske mere, mødte vi efter faa Minutters Kørsel den Tang, som Vandet havde sat op. Manden, der kørte for mig, pegede ud over Egnen og sagde: Her sejlede vi den Gang. Vi kørte forbi en Præstegaard, og han sagde, at 2 Tommer under Vinduerne stod Vandet, og Manden fra Præstegaarden klarede sig ud af sine Udhuse ved Hjælp af Baad. Det var et af de Indtryk, vi fik. Saa kom vi fra Nymindegab op til Hvide Sande, og hvis man ikke, som jeg, kendte Forholdene i Forvejen, var det umuligt ikke at blive slaaet af Uhygge ved at se, hvad det var, her var sket. Man havde gravet et aabent Løb i det løseste Sand, et Stof, der, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds meget rigtigt sagde, minder om Mel eller Aske, og hvis man vil være lidt mere skikkelig, kan man sige: Støv, om det er bedre. Gennem det løseste Sand havde man gravet en Aabning, og hvordan saa saa den Aabning ud? Den var saa stor, at man intet tydeligt Indtryk havde af Modsætning mellem Fjord og Hav. Fjord var blevet Hav, Hav var blevet Fjord, de to Ting vare hinanden fuldkomment parallelle, de vare hinanden følgagtige. Naar det ene steg, maatte det